

Rondschrĳven Winter 2017

De medewerkers van Aardewerkplaats Amiel wensen u een gezond, voorspoedig en kunstzinnig
2017!

Beste mensen,

In de eerste weken na het uitkomen van de eerste editie van ons Rondschrĳven is mijn mailbox bijna ontploft. Zoveel warme, enthousiaste en opbouwende reacties! Veel lezers gaven aan zich tijdens het lezen even met Amiel verbonden te hebben gevoeld en dat voor hen nu meer inzicht kwam in wat er nu eigenlijk allemaal op Amiel gebeurt. Dit is één van de redenen om een rondschrĳven te starten: het naar buiten brengen van dat waar Aardewerkplaats Amiel voor staat. De fijne reacties werken daarmee als een geweldige stimulans om door te pakken. De goede raad en aandachtspunten die zijn aangereikt hebben wij zeer ter harte genomen en met elkaar bewogen. Om maar even een voorbeeld te noemen: de term nieuwsbrief heeft bij veel lezers de verwachting gewekt dat er kort maar krachtig aandacht aan activiteiten en inhoud wordt gegeven. Wij hebben ervoor hebben gekozen één uitgave per seizoen uit te brengen (dit geeft ruimte om meer aandacht aan verdiepende artikelen te wijden en geeft ons meer tijd om deze te verzorgen). De verwarrende term 'Nieuwsbrief' hebben wij daarom vervangen voor 'Rondschrĳven', dit dekt de lading beter. Zo zal ook het Rondschrĳven en de site in uiterlijk naar een authentieke Amiel huisstijl toegroeien. Kortom we schaven, schuren en polijsten nog even door.

Het in de wereld zetten van ons Rondschrijven is maar één van de initiatieven die ontwikkeld worden op Amiel. Een ieder die bekend is met de Aardewerkplaats en er regelmatig komt, kan dit 'hoop ik' waarnemen; de tuin, het terrein, de gebouwen, de medewerkers en hun initiatiefkracht, het sprankelt! Ik heb er alle vertrouwen in dat dit zich in 2017 doorzet en dat er mooie ontwikkelingen komen waar wij jullie graag deelgenoot van maken!

Linda van Staa

Nieuws van het lopend bestuur

Het lopend bestuur bestaande uit Feico en Rolf, bespreken wekelijks al wandelend het reilen en zeilen van de Aardewerkplaats. In deze rubriek maken zij u hiervan deelgenoot.

Waarom brongieten in de Aardewerkplaats?

Al ruim 20 jaar gieten we op de Aardewerkplaats brons met kleine en grotere groepen. Bronsgieten is door de tijd heen versmolten geraakt aan ons initiatief. In het centrum van de Aardewerkplaats, namelijk onder de zaal van de centrale werkruimte, kun je de gietruimte vinden. Centraler kan het niet. Maar wat precies maakt dat dit ambacht zo goed bij het initiatief Aardewerkplaats Amiel past.? Wat maakt dat het brongieten een centrale plaats in dit initiatief heeft gekregen?

Voor een antwoord op deze vragen zal ik hier iets over het brongieten, zoals wij het op de Aardewerkplaats doen, beschrijven.

Het brongieten zien we op de Aardewerkplaats als een proces van omvorming. Stap voor stap begeleidt de brongieter zijn beeld door het proces van het brongieten heen. Allereerst worden met grote zorg de gietkanalen aan het beeld bevestigd. Met beleid komt daar een vuurvaste mal omheen. Dan wordt deze mal met het beeld erin in een uitstook-oven geplaatst. Waarna de gieter geduldig twee dagen, dag en nacht de wacht houdt tot alle brandbare boetseerwas verdampt is. De gieter houdt deze twee dagen voortdurend de warmte in de oven in de gaten. Pas na dit alles komt het daadwerkelijke brongieten. Een indrukwekkend gebeuren van vloeibaar vuur. Na het stollen volgt een lange periode van zorgvuldig slijpen en polijsten totdat het beeld voltooid is. Elke stap in dit hele brongietproces is belangrijk voor het slagen van het beeld. Elke stap vraagt een ander inzicht en een andere aandacht van de gieter. Het hele proces rond het brongieten ademt van het begin tot het eind betrokkenheid en zorgvuldigheid uit. En dat is precies wat we in de

Aardewerkplaats belangrijk vinden. We willen betrokken en zorgvuldig omgaan met scheppende processen en elke stap in het hele proces met aandacht voltrekken. Elke stap doet er toe. Elke stap wekt een volgende stap. In de Aardewerkplaats willen we bewust omgaan met kunstzinnige processen. We willen ons verbinden met deze scheppingsprocessen, zodat de werking hiervan groter wordt.

In het brongieten oefenen we ons om vanuit inzicht en verbondenheid de verschillende (natuurlijke) processen te begeleiden. We oefenen om vanuit inzicht en verbondenheid ons handelen scheppend te maken.

Een houding die ook het verzorgen van onze tuin en het organiseren van bijeenkomsten ten goede komt.

Er is nog een reden waarom we in Aardewerkplaats Amiel brongieten.

Om te kunnen gieten zullen we moeten samenwerken. Niet voor niets hebben we in de werkplaats een gietkroes die je met geen mogelijkheid alleen zou kunnen optillen als hij met vloeibaar brons gevuld is. Samenwerken dus.

De afzondering die de beeldhouwer voor het maken van zijn beelden nodig heeft wordt in het gietproces sociaal gemaakt. De beelden komen dan wat los van de maker als eenling. Ze worden in zekere zin "mee-gemaakt" door de deelnemers die bij het brongieten aanwezig zijn. De beelden worden uitgenodigd om zich uit te spreken in de mensengemeenschap.

En dit is wat we in Aardewerkplaats Amiel proberen te verwezenlijken. We willen een sociale kiem in de kunst wekken. Het brongieten is daarbij een prima oefening. We leren hierin om scheppend samen te werken. Met samenwerken bieden we de beelden die in brons gegoten willen worden een meerwaarde. Een meerwaarde welke door het brons heen werkt. Ze staan niet meer op zichzelf, maar dragen de aandacht van ieder die bij hun geboorte aanwezig waren.

...Opdat in mensen
die de beelden zullen aanschouwen
een liefde moge groeien
voor het goede.

Bronsgieten in de oude Gudula-kerk van Lochem.

Met medewerkers van de Aardewerkplaats hebben we enkele jaren geleden in de middeleeuwse kerk van Lochem brons gegoten.

Dit gieten vond plaats precies op de plaats waar vroeger de bronzen kerkklokken gegoten werden. Oud en nieuw werden voor even verenigd.

We goten op die plek een beeld dat in Lochem is komen te staan. En vonden het essentieel dat vele Lochemse inwoners bij het gieten aanwezig konden zijn.

Zo is het beeld "voor" Lochem een beeld "vanuit" Lochem geworden.

Deze foto staat ook op de homepage van de website van de Aardewerkplaats

(www.aardewerkplaats.nl) Hiermee laten we zien dat voor ons het bronsgieten een beeld is voor het scheppen in gemeenschap.

Warme belangstelling en verwondering creëert een ruimte waarin het nieuwe kan ontstaan.

Vraag:

Mocht u de behoefte voelen om bij te dragen aan het bronsgieten op Aardewerkplaats Amiel, dan kan dat.

U kunt zich inschrijven als belangstellende bij de zogenaamde "gietkring". Via de mail krijgt u bericht wanneer er uitgestookt gaat worden. Voor elke uitstook-ronde hebben we medewerkers nodig die enige tijd bij de oven zouden kunnen waken. Tevens wordt u uitgenodigd om bij het bronsgieten aanwezig te zijn en mee te werken.

Geef uw belangstelling door aan: Feico@aardewerkplaats.nl

De verdieping

Gedragen Besluitvorming

In het rondschrĳven van herfst 2016 schreef ik dat ik in dit rondschrĳven meer zou schrĳven over de “gedragen besluitvorming”.

Het is momenteel op veel plekken in organisaties aan de orde om draagvlak voor besluiten te vinden. Het creëren van draagvlak zit onder andere in het proces naar het besluit toe. Maar het belangrijkste aspect om in een organisatie of gemeenschap tot gedragen besluiten te komen is de houding van de deelnemer: het bewustzijn dat de enkeling de verantwoordelijkheid voor de gemeenschap draagt, maar ook dat de gemeenschap zorg draagt voor de ontwikkeling van de enkeling.

Deze houding en meer valt onder het hier beschreven begrip: “gedragen besluitvorming”. Dit begrip is door Jan Saal en Ingrid Busink voor het eerst beschreven en onderbouwd. Momenteel werkt een landelijke onderzoekskring aan verdere toepassingsmogelijkheden en verdieping vanuit de praktijk.

Op de Aardewerkplaats Amiel neemt het initiatief van de enkeling, bijvoorbeeld in de kunst, ook een belangrijke plaats in de gemeenschap. Zo staat in de grondsteenspreuk van de stichting dat “we zoeken naar een samenwerken waarin het scheppend wezen van iedere aanwezige als uitgangspunt dient.”

Dit, en ook omdat de gedragen besluitvorming gegrond is op de antroposofische menskunde, hebben we op Amiel gekozen om met de gedragen besluitvorming te werken.

Als ik het samenvat, beschrijft deze werkwĳze hoe een door een individu genomen initiatief in de gemeenschap kan incarneren tot in de aardse verschĳning en vervolgens weer beschouwd kan worden naar werking en resultaat. Na elke scheppingsdaad is het goed om te beoordelen of “het goed was”. Het besluitvormingsproces beweegt zich vanuit de ideeënwereld, via het denken naar de concrete aardse werkelijkheid en weer terug. Het is goed om te beseffen dat de gesprekken in de verschillende fasen een heel ander karakter hebben. Dat de bijdragen ook verschillen.

Hardop denken is anders dan concrete plannen bespreken. Gesprekken in de eerste fase zijn andere gesprekken dan in de laatste fase. In de eerste, het maken van plannen, is de invloed van Lucifer dominerend, dus er kan alles gedacht worden zonder in de daad te schieten. Hier is de interesse in de inzichten van de ander belangrijk. In de tweede fase, de concrete fase, zijn de Ahrimanische krachten dominant: het ideaal kan vergeten worden, maar ook de angst om te handelen kan aanwezig zijn. Hier is de interesse in de behoefte van de medemens een essentieel gegeven.

Nu zijn er grote en kleine initiatieven. Initiatieven die antwoord kunnen geven op geconstateerde vraagstukken, maar ook zien dat het gras gemaaid moet worden en daar wat aan willen doen, het willen opzetten van bijvoorbeeld een conferentie of het verbouwen van een gemeenschappelijke ruimte.

Elk initiatief verandert iets aan het geheel. Hoe ver reikt je bewustzijn hiervoor? Vanuit de beste bedoelingen kan bijvoorbeeld ongewild een ander lid van de gemeenschap gepasseerd worden. Hoe kan je de ander meenemen in wat je doet, en hoe krijg je ruimte om te kunnen handelen? Dat is voor het maaien van gras weer anders dan voor het verbouwen van een gemeenschappelijke ruimte.

Met de gedragen besluitvorming kunnen we de noodzakelijke stappen in het hele proces onderscheiden. In minder omvangrijke initiatieven kunnen een aantal stappen samenvloeien, maar in een besluit dat de hele gemeenschap aangaat kan onzorgvuldigheid desastreus werken.

1ste stap: Stel: ik zie een noodzaak voor aanpassing van een gemeenschappelijke ruimte. Dan moet ik me afvragen wie bij het gebruik van deze ruimte betrokken is. Die kring kan ruimer zijn dan ik me in eerste instantie bewust ben. Die mensen, meer of minder betrokken, zal ik dan bijeen moeten roepen. In die kring kan ik de noodzaak die ik zie delen. Anderen zien wellicht de zaak vanuit een heel andere kant. Het beeld wordt juist door de verschillende invalshoeken van iedere betrokkene completer. Een vrij beeldvormend gesprek. Is het probleem en de noodzaak tot handelen vastgesteld dan kan met elkaar gekeken worden wie de beste mensen zijn om hiermee aan de slag te gaan. Dit wordt een groepje dat zorg gaat dragen voor het hele proces, inclusief ideeënvorming, uitvoering en terugblik. Dit groepje krijgt ruimte om te handelen, mits iedereen wordt meegenomen. Je zou het een besluitgroep kunnen noemen.

2de stap: Deze besluitgroep gaat bedenken: hoe zouden we het kunnen aanpakken. Dat houdt in zowel de manier waarop iedereen wordt meegenomen in het proces, als de uitvoering zelf. Het ontwikkelen van meerder oplossingen of alternatieven maakt het denken beweeglijk, maar geeft ook aan de kring ruimte om tot eigen voorstellingen te komen.

Zijn er minimaal drie alternatieven gevonden, dan doet de besluitgroep verslag in de kring en licht toe hoe ze gewerkt hebben en wat ze gevonden hebben, en wat de motivaties daarvoor zijn. In deze fase zal klinken: hebben jullie gedacht aan....? Nu het wat concreter wordt, kunnen mensen zich

beter een voorstelling van de consequenties maken: Oh, als dat gaat gebeuren, dan betekent dat... Het kan zijn dat er zoveel onvoorziene zaken naar voren komen dat ze zich opnieuw beraden en met nieuwe voorstellen komen.

Wanneer dat niet nodig blijkt, formuleren zij het besluit dat ze willen gaan nemen, met de consequenties voor de gemeenschap, voor zover zij dat kunnen overzien. Hierbij zoveel mogelijk aangevend welke argumenten in de voorgaande verslagfase hebben geklonken vanuit de groep, en wat zij daarmee hebben gedaan.

In een volgende stap wordt dit besluit verder uitgewerkt, een begroting gemaakt, technische details uitgewerkt. Specialisten of mensen van buitenaf kunnen hun kennis invoegen als de besluitgroep dit nodig heeft. Uiteindelijk wordt het uitgewerkte plan voorgelegd aan de kring. Het gebied van de ideeën is verlaten, nu is het initiatief beland in het gebied waar de aarde met elkaar gedeeld wordt. De mogelijke consequenties voor ieder worden nu goed zichtbaar. Wat betekent dit plan voor ieder individu, de gemeenschap, de omgeving en nog verder?

Dit wordt hier uitgesproken en de groep neemt alle aanvullingen mee. Er kunnen vragen gesteld worden die door deskundigen beantwoord of getoetst kunnen worden, bijvoorbeeld op het gebied van bouwen of financiën: het plan kan getoetst worden op deugdelijkheid. De besluitgroep neemt de opmerkingen mee en verwerkt dat in een nieuw voorgenomen besluit.

Dit wordt dan opnieuw gepresenteerd, en er wordt verteld wat er gedaan is met alle opmerkingen en waarom. Het voorgenomen besluit wordt dan geformuleerd en er wordt aan ieder afzonderlijk gevraagd of er nog bezwaren zijn tegen dit voorgenomen besluit en of ieder lid zich, gezien alles wat gezegd en bewogen is, kan voegen in dit besluit.

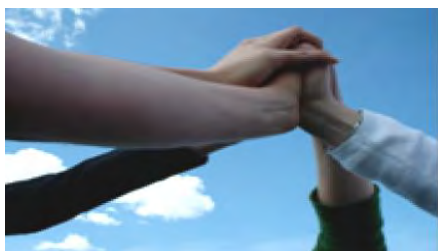
Is dit gebeurd, dan is het besluit genomen en kan aan de uitvoering begonnen worden.

Na de realisatie wordt de kring ingelicht hoe de uitvoering is verlopen. Het resultaat en het proces worden geëvalueerd. Was dit hetgeen we voor ogen hadden? Hoe kunnen we het een volgende keer beter doen? De besluitgroep heeft haar werk gedaan.

Tot slot.

Het interessante van deze werkwijze is, dat de processen zelf onderdeel zijn van de ontwikkeling van de organisatie. In de landelijke onderzoekskring, waar ik een aantal keren per jaar aan deelneem, komt regelmatig naar voren dat het vooral om het bewustzijn gaat van de processen in de weg naar gedragen besluiten. Dat als het ergens mis gaat, dus als mensen zich niet voelen meegenomen in de besluitvormingsprocessen, het bijna altijd gaat om stappen die niet, of op het verkeerde moment in het proces gezet zijn. Het met elkaar wakker blijven voor elkaar en alle boeiende intermenselijke processen is een grote uitdaging, maar een feestelijk gebeuren als het af en toe lukt.

Rolf Zeldenthuis

Nieuws uit de werkgroepen

Persoonlijk verslag van een medewerkersbijeenkomst met als thema 'Rituelen'

Mijn ritueel

Op een avond waren wij, de woensdagwerkgroep, bijeen om over rituelen te praten, ieder van ons werd uitgenodigd om over een eigen ritueel te verhalen.

De avond begon met een gezamenlijk ritueel; op een houten sokkel lieten wij een marmeren plaat balanceren, boomstammetjes daarop werden zuilen, een houten plaat vormde het dak waarop ieder een brandend kaarsje met was vastzette. Feico voltooide de opbouw van deze tempel met een rode roos in het midden van de veelkleurige kaarsjes. Dit alles voltrok zich in volkomen stilte. Indrukwekkend. Ieder vertolkte daarna de eigen gedachte bij de roos.

Deze roos vormde een verrassende en welkome opmaat naar mijn ritueel.

U en ik, lezers van het Rondschrĳven, hebben een band met elkaar en dat is Amiel. Dit geeft mij vertrouwen om mijn persoonlijke verhaal met u te delen.

Willy, mijn geliefde, heeft door een hersentumor een lange en zware weg van invaliditeit en slopende achteruitgang moeten doorstaan. Op 10 augustus 2015 is zij overleden.

Door Marinka de Haan, Willy's uitvaartbegeleidster, heb ik Feico mogen ontmoeten. Vanuit zijn handen - gestuurd door zijn hart- is een prachtig en allesomvattend bronzen beeld van Willy ontstaan. Ook haar urn is in de bronsgieterij geboren. In haar urn heb ik de Echo van de Veluwe, haar favoriete beeld uit de Beeldentuin van het Kröller-Müller Museum, mogen verbeelden.

Van Ingeborg en Ivo, Willy's therapeuten oncologie van Kinesis uit UGchelen, kreeg ik een rode en een witte roos met onder andere de volgende woorden:

Hierbij een rode roos als symbool voor jullie onvoorwaardelijke liefde.

Een witte roos voor de rust die Willy nu zal mogen hebben.

Hun liefdevolle gebaar naar ons heeft zo veel indruk op mij gemaakt dat hier vanzelf het ritueel van de rozen is ontstaan.

Zaterdag.

Een rode en witte roos bij Willy's beeld.

Een rode en witte roos bij Willy's urn.

De subtiele, heerlijke geuren van de rozen.

Even stilte, bezinning, zo dicht bij je.

De rozen zijn weer mooi Willy.

Op zaterdag ben ik even heel erg blij.

Frits Jongepier

Verslag van de 'vijvergroep'

Avonturen bij de vijver van Amiel

Jarenlang konden we vrijwel probleemloos genieten van de vijver op het terrein van Amiel; de bloeiende waterlelies, de Gele lis, de kwakende kikkers, en de libellen die even hun plekje op een waterplant vonden om te rusten. Ook was het elke keer weer genieten van de beekloop met het stromende water door bochten en over de stenen. Met eens in de zoveel jaar een schoonmaakactie van de vijver bleef het water mooi helder en was het een rijkdom van waterplanten en waterdieren. Maar afgelopen zomer veranderde dit beeld vrij plotseling. In plaats van het heldere water viel de groene brei van wateralgen op en ineens barstte het er van de waterslakken. Vooral de algen waren een reden tot zorg, want na een schoonmaakactie waarbij we de algen uit het water hadden verwijderd, was het een week later weer vol met algen brei. Soms kleurden de algen gifgroen en zaten er luchtbellens op de groene slierten. We vonden het tijd voor een grote schoonmaakactie van de vijver en de beekloop. Het was augustus 2016 en we hadden al een tijdje een hittegolf. Voor mij reden om deze keer het waterpak en laarzen in de schuur te laten liggen en in korte kleding en blote voeten de vijver in te stappen. Samen met Dorry en Ine haalden we bergen algen en te groot geworden waterplanten uit de vijver. Ook zorgden we ervoor dat de oorspronkelijke zijcanten van de vijver weer in zicht kwamen, want in de loop van de jaren was de vijver wat dichtgegroeid. Heel

wat kruiwagens met afval hebben we zo weggereden op een werkochtend en een deel van de middag.

Helaas kreeg ik toen ik eenmaal thuis was behoorlijk de kriebels. Daar waar ik geen kleding had gedragen ontstonden dikke rode bulten en het vervelendste was dat het enorm jeukte. Dorry en Ine hadden hier geen last van, maar ik wist me geen raad met de vreselijke jeuk (en de dikke rode bulten, mijn dochter gaf me de bijnaam de krentenbol). Had het met het water te maken? En wat was het dan? De huisarts sprak over een allergische reactie en over blauwalg of zwemmersjeuk. De voorgeschreven middeltjes hielpen gelukkig, maar veel bultjes gingen wel ontsteken. Gelukkig had de huisarts ook daar een middeltje voor. Maar wat bleef was de vraag wat we nou toch met de vijver aan moesten. Want zelfs een dag na de grote schoonmaak was hij weer geheel troebel van de algen. Dorry en ik vreesden het ergste, bekeken het water nauwkeurig en zagen allerlei larven en kriebelbeestjes. Vooral door de snelle terugkomst van de algen leek het ons tijd een specialist in te schakelen.

Na even googlen hadden we een goede optie gevonden: het inschakelen van “de vijverdokter” Erik van Brederode van een vijvercentrum uit Apeldoorn. Een zeer vriendelijke man stelde ons aan de telefoon al gerust dat er geen sprake zou zijn van blauwalg (komt zelden voor bij kleine vijvers). Hij wilde graag eens langs komen om de vijver en beekloop te inspecteren. Hij zou een watermonster meenemen en ons van advies kunnen voorzien. Hij was zelfs zo vriendelijk een andere afspraak te verzetten om al de volgende dag bij Amiel langs te komen. Dorry en ik zouden hem dan ontvangen. Toen Erik op Amiel aankwam, bleek hij onder de indruk van de schoonheid van de werkplaats. Hij was hier nog nooit geweest en vroeg met interesse naar het ontstaan en het verleden van Amiel. Na een kop koffie en een rondwandeling over het terrein liepen we naar de vijver. Erik was onder de indruk van de levendigheid van de vijver en, ondanks de algen, de helderheid van het water. Algen waren goed voor het water, zei Erik, want deze zorgen voor zuurstof. Om te voorkomen dat ze overvloedig gaan groeien, doe je wat algen in een pantysok, en legt deze met een steen erop in je water. Verder viel ook hem het grote aantal slakken op en sprak hij over een veelvoud van de aanwezigheid van het waterdiertje de platworm, die als larve als tussen-gastheer de waterslak gebruikt. En inderdaad, als je hiervoor gevoelig was, kon je behoorlijk last krijgen van jeuk door bultjes, als je lang in het water hebt vertoefd. Hij sprak over een overvloed aan voedsel in de vijver en verlanding van de vijver. Over inzet van zoetwatermosselen om het water te zuiveren, en over inzet van een roofvis om het teveel aan waterdiertjes beheersbaar te houden. Wat een geruststelling! En wat een eenvoudige oplossingen! De verlanding konden we met wat man(vrouw)kracht van Amiel aanpakken, mosselen konden we voor een paar euro aanschaffen en ook de roversvis kostte slechts enkele euro's.

Tijd voor een bezoek aan het vijvercentrum in Apeldoorn. Met openbaar vervoer zouden we reizen. Dat zou meevallen omdat het op loopafstand van het station lag, had ik even snel gezien op internet. Was het niet dat ik in plaats van Deventerstraat 477/1, Deventerstraat 47/1 te

Apeldoorn had ingetikt in alle vlugheid. Dorry en ik kwamen dus bij Arman Hairdesign en moesten constateren dat ik iets niet goed had uitgezocht. Numero 477/1 bleek nog minstens 45 minuten lopen en tot overmaat van ramp waren er allerlei wegwerkzaamheden aan de Deventerstraat, waardoor alle bussen daar anders reden dan gewoonlijk. Dankzij internet en bewoners namen we een bus die vlakbij het vijvercentrum zou stoppen. Wat een avontuur, en dat terwijl Dorry tijdig weer in Zutphen wilde zijn, omdat de monteur ergens in de middag langs zou komen. De reis duurde al met al heel wat langer dan verwacht, en we waren er nog niet. We stapten de bus uit en zagen inderdaad snel een bord met de aankondiging van het Vijvercentrum. Een oprijlaan waar geen einde aan leek te komen, doemde voor ons op en een diepe zucht en wat gemopper over het openbaar vervoer volgde, en tot onze verbazing stopte daar een wagen aan het begin van de oprijlaan met ...Erik... "of we misschien een lift wilden?".

Enkele minuten later zaten we aan de tafel uit te blazen met een kop koffie. Verhalen over openbaarvervoer en foutieve instellingen van de Tom Tom gingen over tafel. Het vijvercentrum bleek heel dichtbij station Apeldoorn de Maten te liggen en met alle plezier wilde Erik ons daar even afzetten. Door wegwerkzaamheden en ongunstig o.v. was het Vijvercentrum erg onhandig te bereiken zonder eigen auto (wel heel dicht bij de A50). Tja, zo'n vermoeden hadden we al. De vis en de mosselen waren in enkele minuten uitgezocht en met 2 flinke zakken water met inhoud en een paar vijverhandschoenen stapten we in de auto. In een mum van tijd stonden we bij station Apeldoorn De Maten. Dorry was op tijd voor de monteur en de mosselen en de vis moesten alleen nog worden uitgezet in de vijver. Nou is een middag thuis zitten wachten op een monteur nooit prettig, maar deze keer extra onhandig, want de temperatuur was nog steeds erg zomers en de zakken moesten geleegd. Liefst gezamenlijk zouden we dit project afmaken. Met een beetje geluk wisten we de monteur in de straat te traceren en wilde hij aan het verzoek voldoen om eerst even bij Dorry de zaken te bekijken. Gelukkig, wij konden na alle hobbels en bobbel, naar Amiel om de nieuwe bewoners uit te zetten in de vijver. Een korte foto sessie, woorden van welkom en daar gingen ze: onze mossels en onze baars. De mossels zijn nog vele malen gespot, maar 'Alexander', onze baars heeft zich niet meer laten zien. Nog eenmaal hebben Dorry, Ine en ik de vijverranden verruimd en de overvloedige plantengroei weggehaald. Ditmaal met vijverpak en vijverhandschoenen, nadat ondergetekende haar fobie voor het vijverwater had laten varen.

Het water is opvallend helder, de vijver zelf ruim en open, de waterslakken zijn niet opvallend aanwezig, algen hebben zich niet meer overvloedig ontwikkeld, er zijn veel waterdiertjes, en de waterlelies hebben tot laat in het jaar gebloeid. De waterplanten zullen opnieuw gaan groeien volgend jaar en daarbij de overvloed aan voedsel uit het water gebruiken. De mosselen zorgen hopelijk zelf voor gezinsuitbreiding. Alexander houdt het rijk voor zich alleen, want teveel aan jagers-vissen zorgt voor te weinig waterdiertjes, aangezien ze dan alles wat leeft zullen eten. In de beekloop zijn de algen ook verdwenen, maar de verlanding van een deel van de beek is een nog nader op te pakken klus. En wie weet, een verhaal in het rondschrĳven waard....

Namens de vijvergroep van Amiel,
Dorry, Ine en Joos

365 Januari 2017							
	Ma	Di	Wo	Do	Vr	Za	Zo
52							1
1	2	3	4	5	6	7	8
2	9	10	11	12	13	14	15
3	16	17	18	19	20	21	22
4	23	24	25	26	27	28	29
5	30	31					

365 Februari 2017							
	Ma	Di	Wo	Do	Vr	Za	Zo
5			1	2	3	4	5
6	6	7	8	9	10	11	12
7	13	14	15	16	17	18	19
8	20	21	22	23	24	25	26
9	27	28					

365 Maart 2017							
	Ma	Di	Wo	Do	Vr	Za	Zo
9			1	2	3	4	5
10	6	7	8	9	10	11	12
11	13	14	15	16	17	18	19
12	20	21	22	23	24	25	26
13	27	28	29	30	31		

De Agenda

Vervallen: Thema avond over 'Leven na de dood' op vrijdag 13 januari

Deze avond zal in een volgend seizoen (die beter past in opbouw van de thema's) worden ingepland.

Maandag 20 t/m vrijdag 24 maart: Het "Onze Vader" in beeld

Van 20 tot en met 24 maart 2017 onderzoeken we in Aardewerkplaats Amiel (nabij Zutphen) door middel van kunst het "Onze Vader". Tijdens deze vijf dagen verdiepen we ons in de rijke beeldkracht die achter de verschillende woorden van dit gebed leven. Er worden beeld-schetsen, reliëfs en objecten gemaakt. Met als doel om de wereld waar dit gebed zich naar richt toegankelijker te maken.

Begeleiding: Feico Hajonides, beeldhouwer

Tijd: Maandag tot en met vrijdag dagelijks van 9 tot 16 uur.

Plaats: Aardewerkplaats Amiel Windheugelstraat 3, Voorstonden

Kosten: 550,- euro. Dit is inclusief materiaal en een eenvoudige lunch.

Mochten de kosten een bezwaar zijn voor deelname, dan vinden we in gesprek een oplossing.

Aanmelding: Feico@aardewerkplaats.nl of tel. 0575534090/0630953313

Voor aanvullende informatie rond activiteiten kunt u onderstaande websites raadplegen

www.aardewerkplaats.nl www.feicohajonides.nl

Korte berichten

In memoriam

Joyce van Hof	† 25.12.2003
Jantien Bakker	† 06.12.2004
Sarah Goossens	† 17.01.2010
Dick Groot	† 12.02.2013

Sub Finem

En nu nog maar alleen
het lichaam los te laten –
de liefste en de kinderen te laten gaan
alleen nog maar het sterke licht
het rode, zuivere van de late zon
te zien, te volgen – en de eigen weg te gaan.
Het werd, het was, het is gedaan.

M. Vasalis

Dit Rondschrĳven komt 1 keer per seizoen uit.
Wilt u zich in- of uitschrĳven voor dit Rondschrĳven, of uw e-mailadres wijzigen?
Graag per mail doorgeven aan: lindavanstaa@gmail.com

Voor meer informatie betreffende Aardewerkplaats Amiel:

www.aardewerkplaats.nl

www.organischebeeldhouwkunst.nl

www.feicohajonides.nl

Aardewerkplaats Amiel

Werkplaats voor organische vormgeving
en sociale plastic

Windhevelstraat 3
6971 JV Voorstonden
tel 0575-543090